

Marzio Scholten

Motherland

O.A.P. Records

Nederlandse jazz

☆☆☆☆

Gitarist Jesse van Ruller wenst in zijn 'liner notes' zijn jonge collega en ex-leerling Marzio Scholten veel concerten toe. Die is raak. Van Ruller is zelf immers een muzikant die zijn groeispurten mede te danken heeft aan veel en vaak spelen voor publiek.

De sound van Marzio Scholten

(1982) is ouderwets warm, maar iets brutaler dan je meestal hoort bij 'echte' jazzgitaristen. Je kunt het een rock-invloed noemen, het is misschien eerder het warmbloedige vervormde randje dat je ook terughoort bij mensen als Grant Green, in het vuur van het spel. Dit is een mooi debuut, en zoals het eerstelingen betaamt, is het (gelukkig) geen perfect geheel. De altmodische sopraansax van Floris van der Vlugt veroorzaakt enkele jammere momenten van energieverlies bij de ritmesectie, in enkele stukken bijgestaan door pianist Randal Corsen. Scholtens sterke timing en het niveau van de composities beloven echter veel voor de toekomst. Ga dit snel beluisteren.

Remco Takken